

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Nebesařové a soudkyň JUDr. Ireny Karpíškové a JUDr. Růženy Kučerové v právní věci žalobce: **AMF Reece CR, s.r.o.**, se sídlem Prostějov - Vrahovice, Tovární 837/9c, IČO: 48533106, zast. JUDr. Kamilou Mozgovou, advokátkou, Národní 25, Praha 1, proti žalovanému: **Stylers made to measure GmbH**, se sídlem ve Spolkové republice Německo, zaps. v HRB 5614 u Amtsgericht Marburg, podnikající na území ČR prostřednictvím **Stylers made to measure GmbH, organizační složka**, se sídlem Olomoucká 4614/37a, 796 01 Prostějov, IČO: 28612191, zast. JUDr. Milošem Slabým, advokátem, Mohelnice, Nádražní 9, o náhradu škody

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 8,709.750,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit čs. státu soudní poplatek v částce 435.490,-Kč na účet Městského soudu v Praze do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Původní žalobce – insolvenční správce dlužníka Oděvní podnik, a.s. se žalobou podanou dne 3.2.2012 domáhal proti žalovanému z titulu ochrany práv k užitému vzoru, neoprávněného zásahu do autorského práva a ochrany před nekalou soutěží zaplacení náhrady škody v částce 44,000.000,-Kč a dále se domáhal zdržovacího nároku. V žalobě uvedl, že Oděvní podnik, a.s. je vlastníkem užitého vzoru č. 18009 „zařízení k výrobě oděvů na míru metodou hromadné výroby“, (dále jen MTM), zapsaného u ÚPV dne 5.11.2007. Žalovaný používá databázi a algoritmy Oděvního podniku, a.s. a porušuje tak předm. užitý vzor, což je v žalobě podrobně rozvedeno. Žalobce dále zdůraznil, že systém MTM, resp. jeho součásti, jsou počítačovým programem, který byl vyvinut Oděvním podnikem, a.s. při výkonu jeho

podnikatelské činnosti, je původní, systém MTM jako počítačový program je chráněn podle autorského zákona. V této souvislosti žalobce s odkazem na ust. § 88 a nás. autorského zákona uvedl, že Oděvní podnik, a.s. pro potřebu vývoje MTM zaměstnal několik zaměstnanců, kteří se na jeho vývoji podíleli (vytvořili jej), Oděvnímu podniku, a.s. tak přísluší jako zaměstnavateli výkon majetkových práv autorů. Oděvní podnik při realizaci systému MTM vytvořil rozsáhlou databázi vzorů, stříhů atd. Žalovaný přitom používá zcela identickou databázi, když databázi MTM zkopíroval a přenesl na své servery. Žalobce pak zdůraznil, že rozsáhlá databáze vzorů, stříhů, odchylek a databáze zákazníků Oděvního podniku je klíčovým prvkem systému MTM. Neoprávněné užívání duševního vlastnictví Oděvního podniku žalovaným je dle žalobce i nekalosoutěžním jednáním. Ke skutkovému ději žalobce rozvedl, že jediný zakladatel a společník žalovaného a rovněž vedoucí organizační složky žalovaného M. Š. je bývalým zaměstnancem Oděvního podniku, a.s., který měl jako jeho xxx xxx na starosti rozvíjení systému MTM a komunikaci s obchodními zástupci zemí, kde byl systém MTM Oděvním podnikem zaveden. Pracovní poměr jmenovaného s Oděvním podnikem byl ukončen ke dni 15.9.2009. Pan M. Š. následně dne 2.10.2009 založil v Německu žalovanou společnost s organizační složkou v ČR, aby mohl oslovovat zákazníky Oděvního podniku, a.s. a rovněž obchodní zástupce a provozovny, které do té doby spolupracovali s Oděvním podnikem, přičemž zneužil svojí pozice u Oděvního podniku a neoprávněně si pořídil kopie celého systému MTM včetně databáze vzorů, stříhů apod., které jsou v duševním vlastnictví Oděvního podniku. V sídle organizační složky v ČR jsou umístěny počítačové systémy (propojené se serverem umístěným v sídle zřizovatele – žalované společnosti), kam jsou do softwarové aplikace MTM od zadavatelů zasílána a ukládána data, která jsou v sídle organizační složky zpracována odbornými zaměstnanci a následně odesílána do smluvních výrobních závodů žalovaného mimo území ČR. V této souvislosti žalobce odkázal na probíhající trestní řízení vedené proti M. Š.. Výše popsáním protiprávním jednáním žalovaného začaly Oděvnímu podniku, a.s. postupně od začátku roku 2009 vznikat škody – ušlý zisk, kdy žalovaný dosáhl výrazného poklesu odběru stabilních zákazníků Oděvního podniku, a.s., zejména v Německu. K výši požadované škody uvedl, že ji považuje za minimální a odkázal na odborné stanovisko týkající se výpočtů ušlého zisku zpracované v průběhu insolvenčního řízení dne 13.10.2010.

V průběhu řízení insolvenční správce (žalobce) s odkazem na ust. § 107a o.s.ř. navrhl, aby do řízení na straně žalobce vstoupila společnost AMF Reece CR s.r.o. namísto dosavadního žalobce, neboť na základě kupní smlouvy uzavřené dne 16.4.2012 odkoupila jako nabyvatel část podniku dlužníka „, Měřenky“, a to včetně duševního vlastnictví a předm. pohledávky na náhradu škody. Usnesením ze dne 25.10.2012 soud vstup uvedené společnosti jako procesního nástupce na straně žalobce do řízení připustil.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v žalobě označená organizační složka se výrobou, prodejem či distribucí výrobků, vyrobených technologií Made to measure nezabývá, veškeré tyto činnosti jsou prováděny společností Stylers made to measure GmbH v Německu, kdy tato společnost se řídí německým právem. Žalovaný dále namítl, že systém MTM není novým způsobem zakázkové výroby oděvů metodou hromadné výroby, je v tomto odvětví naprosto běžně používán. Žalovaný proto podal dne 7.4.2011 u ÚPV návrh na výmaz předm. užitého vzoru č. 18009.

V průběhu řízení bylo zjištěno, že na základě rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24.1.2014 ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31.10.2014 byl předm. užitý vzor žalobce č. 18009 o názvu „Zařízení pro výrobu oděvů na

míru metodou hromadné výroby“ vymazán z rejstříku užitných vzorů, a to z důvodu, že obsah nezávislého nároku na ochranu ani obsah dvou závislých nárok není možné považovat za technické řešení, které by bylo možné chránit užitným vzorem.

V návaznosti na výmaz předm. užitného vzoru vzal žalobce následně žalobu částečně zpět s tím, že se nadále domáhá dle ust. § 40 a násl. autorského zákona pouze ochrany před porušováním autorských práv k databázi MTM. V této souvislosti odkázal na pravomocné závěry trestního řízení, vedeného u Okresního soudu v Olomouci proti xxx žalovaného Ing. M. Š., pod sp.zn. 5 T 195/2013. K námitkám žalovaného zdůraznil, že v trestním řízení bylo prokázáno, že k porušení autorského práva (automatickému zpracování zakázky) dochází na území ČR, v pobočce žalované společnosti (dříve v Olomouci, nyní v Prostějově), a toto se přes žalovanou společnost v Německu odesílá výrobci do Portugalska. Žalobce vzal z uvedených důvodů žalobu zpět do požadovaného zdržovacího nároku a ohledně požadované náhrady škody vzal žalobu zpět nejprve do částky 35,218.966,-Kč a následně v návaznosti na znalecké dokazování pak vzal žalobu zpět do další částky 71.284,-Kč. Soud proto řízení v rozsahu částečného zpětvzetí zastavil. Předmětem žaloby pak zůstala náhrada škody – ušlého zisku na základě neoprávněného užití autorského díla žalobce – databáze - žalovaným, a to ve výši 8,709.750,-Kč za období roku 2010. Co se týká protiprávního jednání žalovaného žalobce odkázal na výrokovou část pravomocného rozhodnutí v trestním řízení a dále na rozsáhlé dokazování, provedené v tomto řízení. Zdůraznil, že skutkovou větou pravomocného rozsudku Okresního soudu v Olomouci bylo konstatováno, že žalovaný nejméně v době od 12.3.2010 do května 2011 využíval při své obchodní činnosti, a to výrobě oděvů na míru formou hromadné výroby, jedinečnou elektronickou databázi obsahující cca 1415 souborů, zahrnující jedinečné stříhové díly a automatické stříhové úpravy, která byla výučním vlastnictvím pořizovatele – Oděvního podniku a.s. Takto žalovaný činil bez vědomí a svolení Oděvního podniku a.s., když tuto databázi si nezákonně opatřil xxx žalovaného M. Š. a tuto databázi nechal dne 12.3.2010 přenést do IT organizační složky žalovaného. Vznik škody žalobce spatřuje ve ztrátě majetkového přínosu, jenž mohl očekávat při obvyklém sledu událostí, nebýt protiprávního jednání žalovaného. Zdůraznil, že se jedná o unikátní systém výroby oděvů na míru ve smyslu jeho automatizace přiřazování jednotlivých dílů podle individuální objednávky zákazníka, když tato rychlost a automatizace pak má za následek konkurenční výhodu oproti jiným oděvním podnikům- jedná se tedy o unikátní stříhovou databázi a její automatickou práci pro zadání vstupních dat. Tato databáze požívá v souladu s § 2 autorského zákona ochrany autorského díla jako dílo souborné. Je tedy nepochybné, že pokud žalovaný používá stejnou databázi (používal v rozhodné době), že dospěje ke stejnému výsledku, tedy ke shodnému výrobku. Bez této elektronické databáze, která byla ve vlastnictví Oděvního podniku a.s., by žalovaný nebyl schopen v tak krátké době s úplně novou společností prorazit na trhu a přetáhnout zákazníky do té doby zavedeného Oděvního podniku a.s. K výši požadované škody pak žalobce odkázal na znalecký posudek Ing. Zbyňka Ziby.

Žalovaný navrhl do zbytku zamítnutí žaloby. Předně namítl promlčení požadovaného nároku, neboť žalobce až podáním ze dne 6.2.2015 uplatnil náhradu škody výhradně z titulu zásahu do autorského práva, čímž došlo ke změně žaloby, přičemž náhradu žalobce požaduje za rok 2010. Dále namítl, že žalobcem citovaná skutková věta z rozsudku v trestním řízení ještě neprokazuje ve vztahu k žalovanému vznik škody žalobci resp. jeho právnímu předchůdci a příčinnou souvislost s tvrzeným ušlým ziskem.

Z trestního spisu, vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 5 T 195/2013 bylo zjištěno, že Okresní soud v Olomouci rozsudkem č.j. 5 T 195/2013-1636 ze dne 30.1.2014

rozhodl, že obžalovaný Ing. M. Š., nar. xxx, xxx a xxx organizační složky zahraniční společnosti STYLERS made to measure GmbH, Německo, bytem Loštice je vinen, že - I. nejméně v době od 12.3.2010 do května 2011 jako xxx organizační složky výše uvedené zahraniční společnosti (dále jen organizační složky spol. STYLERS) a jako xxx zřizovatele Stylers made ro measure GmbH se sídlem ve Spolkové republice Německo, poté, co si nezákonně opatřil jedinečnou elektronickou databázi obsahující cca 1415 souborů, zahrnující jedinečné stříhové díly a automatické stříhové úpravy pro výrobu oděvů na míru formou hromadné výroby, která byla ve výlučném vlastnictví pořizovatele – Oděvní podnik, a.s. Prostějov, IČ: 25532774 (dále jen OP Prostějov), nechal tuto databázi dne 12.3.2010 přenést do IT zařízení organizační složky spol. STALERS, kde byla následně využívána při jeho obchodní činnosti a to výrobě oděvů na míru formu hromadné výroby bez vědomí a svolení OP Prostějov, čímž porušil oprávněné zájmy a autorská práva OP Prostějov jako pořizovatele databáze vyplývající z § 12 odst.1 z.č. 121/2000 Sb. ve spojení s § 94 odst.1 z.č. 121/2000 Sb. a zvláštní práva pořizovatele databáze vyplývající z §§ 89 a 90 odst.1 z.č. 121/2000 Sb. (autorský zákon), tedy neoprávněně zasáhl nikoli nepatrně do zákonem chráněných práv k databázi, přičemž čin vykazuje znaky obchodní činnosti, čímž spáchal přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst.1,2 písm.a) trestního zákoníku. V bodě II. soud shledal obžalovaného vinným ze zásahu do práv k výše uvedenému užitému vzoru, čímž spáchal přečin porušení chráněných průmyslových práv. Obžalovaný pak byl odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu 200.000,- Kč. Z podnětu odvolání obžalovaného Krajský soud v Ostravě rozsudkem č.j. 2 To 103/2014-1733 ze dne 5.6.2014 zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vinně v bodě II. a v celém výroku o trestu a za splnění podmínek § 259 odst.3 písm.b) tr. řádu rozhodl o novém odsouzení obžalovaného Ing. M. Š. za jednání popsané v bodě I., který zůstal po skutkové stránce nezměněn, podle § 270 odst.2 tr. zákoníku k peněžitému trestu v částce 100.000,-Kč. V části popsané v bodě II. výroku o vinně napadeného rozsudku (týkající se porušení průmyslových práv) byla věc vrácena soudu I. stupně k novému rozhodnutí. Odvolací soud se v odůvodnění zcela ztotožnil se závěry soudu prvního stupně v bodě I. o vinně (týkající se porušení autorského práva), když obžalovaný byl z protiprávního jednání usvědčen provedenými důkazy, výpověďmi svědků, znaleckými posudky i listinnými doklady spisového materiálu. K odvolacím námitkám m.j. zdůraznil, že z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že ohledně výroby měrenek došlo u OP Prostějov v průběhu tří let vlivem přesvědčovací činnosti obžalovaného k odlivu až 50% zakázek, resp. zákazníků, v rozsahu zhruba 10 – 20 % ročně. Co se týká bodu II. napadeného rozsudku bylo rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno z důvodu probíhajícího správního řízení týkající se výmazu předm. užitého vzoru. Usnesením č.j. 5 Tdo 298/2015-53 ze dne 22.4.2015 Nejvyšší soud dovolání obviněného Ing. Š. proti uvedenému rozsudku odmítnul. Nejvyšší soud se v odůvodnění ztotožnil se závěrem, že předm. systém „made to measure“ má povahu databáze, jak ji definuje ust. § 88 autorského zákona. K určení míry neoprávněného zásahu do práv pořizovatele databáze připomněl, že škodlivý následek spočívající v odlivu zakázek OP Prostějov nebyl jediným či dokonce rozhodujícím hlediskem. Na druhé straně však v obsahu důkazů je zřejmé, že se tento typ oděvní výroby výrazně snížil a to vlivem žalovaného jednání spolu s tzv. „negativní reklamou“, OP Prostějov, jíž obviněný šířil mezi trvalými zákazníky. Intenzita zásahu do práv k databázi vyplývá dle Nejvyššího soudu především ze samotného způsobu provedení činu a specifického charakteru databáze, jež byla výsledkem dlouhodobé snahy uspokojovat potřeby vybraných zákazníků dožadujících se ušití obleku na míru v poměrně krátké době. Právě s ohledem na širokou škálu individuálních potřeb objednatelů rozdílných velikostí, tzn. netypizovaných měř jednotlivých součástí obleků, bylo nutné dlouhodobě zpracovávat šablony pro stříhy schopné strojního zpracování. Ze strany nově založené obchodní společnosti obviněným, jež se zaměřila práva na daný

specifický způsob textilní výroby, představovala databáze těchto stříhů faktickou možností okamžité realizace zakázek a schopnost proniknout na tento omezený trh.

Na základě výše uvedených zjištění z pravomocných rozsudků v trestním řízení má soud prokázáno, že statutární zástupce žalované společnosti Ing. M. Š. se v rámci obchodní činnosti žalované společnosti a její organizační složky v ČR dopustil min. v období od 12.3.2010 do května 2011 výše popsaného protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném zásahu do autorských práv k počítačové databázi (výše specifikované) právního předchůdce žalobce Oděvního podniku a.s. v Prostějově. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že soud je podle ust. § 135/1 o.s.ř. pravomocným výrokem předm. trestního rozsudku vázán, není tudíž ani oprávněn tyto závěry v civilním řízení přezkoumávat. Pokud se týká posouzení dalších aspektů projednávané náhrady škody má soud za to, že na základě rozsáhlého provedení dokazování v trestním řízení (v podrobnostech pro stručnost soud odkazuje na obsah výše citovaných trestních rozhodnutí) nelze zpochybňovat, že v důsledku předm. protiprávního jednání žalovaného (jedinečnost nezákonně opatřené elektronické databáze žalovaným a s tím přímo související výroba a prodej v podstatě stejných konkurenčních výrobků s majitelem autorského práva a rychlý vstup žalovaného na omezený trh) měly ve spojení s prokázaným ovlivňováním zákazníků OP Prostějov ze strany žalované společnosti (negativní reklama) za následek odliv zákazníků právního předchůdce žalobce ve prospěch zisku z obchodní činnosti žalovaného, kterého by jinak žalovaný nedosáhl, čímž nesporně vznikla v rozhodném období v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalovaného společnosti OP Prostějov škoda ve formě ušlého zisku. Co se týká výše škody vycházel soud z v řízení provedení znaleckého dokazování.

Ze znaleckého posudku Ing. Zbyňka Ziby (předloženého v řízení v souladu s ust. § 127a o.s.ř. žalobcem) č. 587-21-2015 ze dne 29.8.2015 bylo zjištěno, že znalec za rozhodné období od 12.3.2010 do 31.12.2010 po ověření shodnosti odběratelů (vycházejí ze soupisu faktur vydaných dceřinými společnostmi Oděvního podniku, a.s. Benhardt Fashion FR a Benhardt Fashion GmbH za období 2009 a soupisu faktur vydaných žalovanou společností) dospěl k závěru, že pokud by nenastalo porušení autorského práva ze strany žalované společnosti, pak by bylo možné důvodně očekávat, i s ohledem na pravidelný běh věcí a výsledky předchozích účetních období, že společnost OP Prostějov by dosáhla z této činnosti hospodářského výsledku z provozní činnosti před zdaněním ve výši 8,7098.750,-Kč, ušlý zisk před zdaněním je tedy za rozhodné období ve výši 8,709.750,-Kč. Společnost by tak při ročních tržbách ve výši 73,788.480,-Kč dosáhla ziskovosti 11,8 %, což odpovídá rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj č.j. 103713/14/3100-14200-803723 ze dne 21.1.2014. Z tohoto rozhodnutí FÚ soud zjistil, že na základě žádosti žalobce rozhodl správce daně, že navrhovaný způsob, jakým byla vytvořena cena za výrobky mezi společnostmi Bernhardt Fashion GmbH a žadatelem, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2012, odpovídá způsobu, kterým by byla vytvořena cena za výrobky sjednaná mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek ve smyslu § 23/7 zákona o daních z příjmu.

Žalovaný prostřednictvím znaleckých posudků společnosti ZNALEX s.r.o. zpochybnil závěry resp. kvalitu znaleckého posudku Ing. Ziby (aniž by žalovaný či jím zadáný znalecký ústav věc hodnotil vlastními závěry). Znalec ing. Ziba se s těmito námitkami zabýval v doplnění posudku ze dne 9.2.2016 a své závěry následně osvětlil i v rámci výsledku při jednání s tím, že na výše uvedeném závěru a metodice výpočtu přes námitky žalovaného setrval. Znalec byl (jak uvedl při svém výsledku) před vypracováním posudku podrobně seznámen rovněž s trestním spisem a s rozsáhlým dokazováním zde provedeným, z něhož

m.j. vycházel (na rozdíl od znaleckého ústavu žalovaného soud považuje dokazování v trestním řízení za relevantní i ve vztahu k náhradě škody), soud proto nemá důvod závěry znaleckého posudku zpochybňovat, neboť má za to, že znalec Ing. Ziba se dostatečně se všemi námitkami po odborné stránce vypořádal. Pouze k námitce ohledně dceřiných společností OP Prostějov (tuto shledal soud za podstatnou) bylo doplněno dokazování k obchodní činnosti právního předchůdce žalobce ve vztahu k finančním maržím a dělbě práce mezi spřízněnými společnostmi (v návaznosti na výše podaný znalecký posudek) výsledkem svědka Ing. J. K., xxx xxx žalobce, jenž byl předtím od roku 1997 zaměstnán na pozici xxx odštěpného závodu a následně xxx celé výroby Oděvního podniku a.s. Prostějov. Z výslechu tohoto svědka vyplynulo, že o předm. rozhodnutí Finančního úřadu žalobce požádal z důvodu, že Finančnímu úřadu v Německu se zdály marže nízké. Svědek v této souvislosti zdůraznil, že tyto marže platily i v předchozích letech u právního předchůdce žalobce OP Prostějov, jednalo se o 5% marže výrobní a 7% marže obchodní, tedy o marži obvyklou. Svědek dále vypověděl, že společnost Bernart (100% dceřina společnost Oděvního podniku Prostějov) před březnem 2010 měla totožné zákazníky jako Oděvní podnik. Připustil, že v rozhodné byl OP Prostějov v insolvenční, výroba měřenek však byla zisková. Soud po doplnění dokazování výsledkem svědka má vyšší ušlého zisku dostatečně znaleckým posudkem prokázanou, nebyl proto důvod k návrhu žalovaného doplňovat dokazování výsledkem zpracovatele posudku zadaného žalovaným, a to již s ohledem na skutečnost, že uvedený znalecký ústav sám žádné závěry nepodal, soustředil se pouze na kritiku posudku Ing. Ziby.

Na základě shora provedeného dokazování a zjištění skutkového stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je do zbytku v částce 8,709.750,-Kč z titulu neoprávněného zásahu žalovaného do autorských práv k předm. počítačovému programu právního předchůdce žalobce důvodná. V řízení bylo v návaznosti na výrokovou část trestního rozsudku postaveno na jisto, že žalovaná společnost a její organizační složka na území ČR neoprávněně s odkazem na z.č.121/2000 Sb. (autorský zákon) zasáhla do práv k výše specifikovanému počítačovému programu právního předchůdce žalobce. Žalobce je proto s odkazem na ust. § 40/4 autorského zákona oprávněn požadovat náhradu škody – ušlého zisku. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalobce nepožadoval (ač tak mohl učinit) náhradu ušlého zisku formou ušlé odměny za licenci k předm. autorskému dílu. Jak bylo uvedeno výše, příčinná souvislost protiprávního jednání žalovaného s ušlým ziskem právního předchůdce žalobce v rozhodném období roku 2010 je dána, výše ušlého zisku v žalované výši pak byla prokázána znaleckým posudkem. Námitku promlčení, vznesenou žalovaným, soud neshledal důvodnou. Jak bylo uvedeno shora, žaloba byla podána dne 3.2.2012, přičemž součástí žalobních nároků byl i tvrzený zásah do autorského práva, přičemž požadovaná min. částka 44 mil. Kč na náhradě škody nebyla zvlášť rozdělena a specifikována na jednotlivé nároky (které v podstatě vycházely ze stejného skutkového základu), bylo pouze žalobcem odkazováno, že výši škody je nutné prokázat znaleckým dokazováním. Pokud tedy žalobce následně podáním dne 10.2.2015 vzal v důsledku výmazu předm. užitného vzoru žalobu zpět ohledně nároku z titulu ochrany průmyslového vlastnictví (vč. ochrany proti nekalé soutěži) a na to navazující převážné části požadovaného finančního nároku, nejedná se o změnu žaloby, neboť zbylá část žaloby – ochrana autorských práv vč. náhrady škody byla uplatněna žalobou již v roce 2012. Žalobce pouze v návaznosti na další dokazování výši řádně specifikoval a upřesnil. Lze tedy dojít k závěru, že 4 letá promlčecí doba dle ust. § 397 obch.zák. (z.č. 513/1991 Sb. účinný do 31.12.2013) byla zachována. Soud proto ze všech uvedených důvodů žalobě do zbytku v částce 8,709.750,-Kč vyhověl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142/2 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142/1 o.s.ř. a ust. § 146/2, věta první o.s.ř., kdy žalobce z procesního zavinitel, že řízení bylo v části

zastaveno. Soud vzal do úvahy, že náhrada nákladů za nárok uplatněný z titulu průmyslového vlastnictví jde k tíži žalobce a náhrada za nárok z titulu neoprávněného zásahu do autorských práv jde k tíži žalovanému. Nárok z titulu nekalé soutěže byl odvozován v žalobě z těchto dvou základních nároků, přičemž (přestože žalobce ochranu před nekalou soutěží nadále nepožadoval) lze nad rámec výše uvedeného pouze konstatovat, že neoprávněný zásah do autorského práva žalovaným by s ohledem na soutěžní vztah účastníků byl kvalifikován i jako nekalá soutěž. S ohledem na skutečnost, že výše škody závisela na znaleckém dokazování (ust. § 142/3 o.s.ř.), nelze dle názoru soudu ve vztahu k poměru úspěšnosti a neúspěšnosti účastníků ve sporu početně posuzovat výši finančních částek v rámci zpětvzetí žaloby a jejím zůstatku. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Výrok III. je odůvodněn ust. § 2/3 z.č.549/1991 Sb., neboť původní žalobce byl ze zákona od placení soudních poplatků osvobozen. Soud proto podle výsledků řízení přenesl odpovídající část soudního poplatku (ze zbytku žaloby) na žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Helena Nebesařová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
H. R.